

...І СТАЛИ ПИЯКИ ПОГОРІЛЬЦЯМИ

Як хорупанці півсела пропили

На початку XIX століття на місці теперішнього пасовища у Хорупані, неподалік від меліоративного рову, знаходилися гураляня (сучасною мовою – міні-спирт-завод) і корчма (торговий заклад, де продавались спиртні напої). Все це належало пану. Селяни пропивали там зароблені важкою працею гроші. Таким чином панові поверталася частина виплачених селянам коштів. А сім'ї, у яких, як правило, було нє менше чотирьох-п'яти дітей, залишалися без кусня хліба.

Одного разу у стані крайнього відчаю дружина одного з таких голів сімейств, що завершували свій трудовий день у корчмі, підпалила гураляню. Гураляня вибухнула, наче порохівий склад, на превеликий жаль любителів оковитої. Згоріла і корчма. А далі вітер поніс вогонь на село. Тут захмелілим селянам довелося згадати про рідні оселі та сім'ї. Будинки були дерев'яні і розташовувалися над річкою (притокою Ікви). Річка протікала попід подовгуватим узвишсям, де зараз знаходиться ліс, а також територією сучасного меліоративного рову у напрямку М'ятина, де знаходились і клуні (дерев'яні приміщення, що використовувалися переважно для зберігання соломи та сіна). Умови для вогню були дуже сприятливі. Намагання спинити стихію річковою водою виявилися малоефективними. Внаслідок пожежі половина жителів села залишилася без даху над головою – згоріло пів населеного пункту.

Страшна і плачевна історія мала б стати повчальною для прийдешніх поколінь. Адже у Слові Божому

сказано: «Хто не турбується про домашніх своїх, той гірше всякого поганина». А також: «Люби дружину свою, як власне тіло». Бог, Творець землі і неба, сказав ці слова, священнослужитель повторював у церкві. Тільки чи всі, хто слухав, прислухався і взяв до серця свого?

Бог допустив, щоб людина, живучи на землі, задумалась і почула слова Господні. Тодішній осередок зла у селі горів, а потім горіли одна за однією селянські хатини. На шляху вогню неущожденою залишилась лишень церква. Вона теж була дерев'яною! Але це було чи не єдине місце, де селянин міг почути Слово Боже. Так вказив Господь шлях кращій для людини.

Вороги, нападаючи на край наш український, часто спалювали цілі поселення. І в давні часи іновірців, як правило, язичників або мусульман, які часто загарбували нашу землю, називали поганами. А в історії з пожежею у Хорупані поведінка наших предків стала причиною того, що вогонь знищив половину села. Адже замість того, щоб турбуватися про родини, виховувати дітей, наставляти їх на шлях Божої істини, виявляти любов і повагу до жінки, вони догоджали своєму грішному тілу вживанням спиртного. Отож, своїм ставленням до близьких вони виявилися «гірше всякого поганина».

У часи, коли загарбники нападали на українські села, топтали родючі землі, селянські обійстя запалювала рука ворога. А у 1837 році половина Хорупаня згоріла як наслідок смертельного відчаю – відчаю жінки!

Оксана СТЕПАНЮК,
вчителька Хорупанської ЗОШ І-ІІ ступенів.